

MARTA
GALÁN SALA

ACCIONS
DE RESISTÈNCIA / 2018

teatro**auto**expres

MARTA GALÁN SALA
ACCIONS DE RESISTÈNCIA / 2018

Sense l'autorització per escrit de l'editorial, no es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra ni tampoc el seu tractament o transmissió per cap mitjà o sistema.

De la mateixa manera, tots els drets que en dimanin, sigui quina sigui la naturalesa d'aquests, així com les traduccions que se'n puguin fer, incloent-hi igualment les representacions professionals i d'aficionats, les pel·lícules de curt i llarg metratge, la recitació, la lectura pública i la retransmissió per ràdio o televisió, queden estrictament reservats. Es posa un especial èmfasi en el tema de les lectures públiques, el permís de les quals s'haurà d'assegurar per escrit.

Les sol·licituds per a la representació d'aquesta obra, de qualsevol classe i en qualsevol lloc del món, hauran de dirigir-se a la Societat General d'Autors i Editors, SGAE, al carrer de Fernando VI número 4, 28004 Madrid, Espanya.

ACCIONS DE RESISTÈNCIA / 2018

Primera edició, 2019

© *D'Accions de resistència / 2018*: Marta Galán Sala

© Del Pròleg: Adriana Nicolau

© Per a aquesta edició: Fundació SGAE, 2019

Coordinació editorial: Pilar López. Disseny de coberta: El Taller de GC.

Maquetació: José Luis de Hijes. Correcció: Joana Castells.

Imprimeix: Estugraf Impresores, SL

Edita: Fundació SGAE

Bárbara de Braganza, 7, 28004 Madrid / publicaciones@fundacionsgae.org

www.fundacionsgae.org

EDICIÓ PROMOCIONAL. PROHIBIDA LA SEVA VENDA

DL: M-28741-2019

Tota predicció és, principalment, una reflexió sobre el present.

Jacques ATTALI, *Breu història del futur*.

En una societat totalment organitzada, ni qualitat, ni producció de l'esperit pel propi esperit, hi tenen cabuda.

Paul VALÉRY, *Principis d'anarquia pura i aplicada*.

Menja bé, fes exercici, moriràs tot i així.

O SENSEI. Fundador i teòric de l'Aikido.

*A les meves filles Sofia i Muriel, perquè el futur
es dibuixi molt més humà de com és previsible.*

*La responsabilitat, però, la tenim nosaltres,
els que ara som adults; i no podem badar.*

Lluita ferotge

Accions de resistència ens situa l'any 2054, en un món marcat pels efectes del canvi climàtic, la mercantilització extrema, la divisió de classes i el control exacerbant de la població. Contra aquest panorama desolador, la protagonista, una dona de 42 anys nascuda per gestació subrogada, s'inspira en els preceptes de la seva combativa mare biològica per dur a terme quatre accions de resistència: parir amb magnificència, caminar, sabotejar i acceptar morir.

Per a aquells que no conequin l'univers Marta Galán, cal advertir que els fets narrats no s'ordenen en una narració del tot lineal, sinó que formen una constel·lació d'escenes entorn d'un mateix nucli. Galán és directora teatral, a més d'autora, i sol concebre els seus textos com "la base textual d'un procés de recerca escènica" posteriorment modificada en pro del "treball amb els intèrprets, les accions, les imatges plàstiques, la música, etcètera" (Marta Galán, *Breu història del futur/Autoficció*, inèdit). Aquest treball escènic, que habitualment dirigeix ella mateixa, ha donat lloc a peces que podríem entendre dins del teatre postdramàtic o, com ella prefereix definir-lo, performatiu.

L'origen d'*Accions de resistència* es remunta a l'any 2016, quan l'autora presenta el text *Breu història del futur/Autoficció* a la sala La Planeta de Girona, en el marc del VI Torneig de dramaturgia catalana. A demanda de la documentalista, actriu i directora Susanna Barranco, Galán elabora una segona versió de l'obra per a la direcció i interpretació de Barranco, que també dona nom i alguna anècdota vital a la protagonista. Sota el títol *Accions de resistència*, la peça s'estrena a la Nau Bòstik el 13 de desembre de 2018, i es representa a l'Antic Teatre al març de 2019. Per tant, per la seva direcció

per part d'una altra artista, l'obra constitueix una excepció dins la trajectòria de Galán, al costat de *Conillet*, que va dirigir Marc Martínez amb interpretació de Clara Segura.

Si bé en aquest sentit *Accions de resistència* és singular, les temàtiques i els motius que s'hi tracten són ben representatius de l'univers Galán. No només hi trobem escenes i expressions que apareixen en altres muntatges –les obres de l'autora solen emmirallar-se entre elles–, sinó que la idea que fonamenta la peça entronca plenament amb el caràcter general de la seva carrera, sempre resistent tant en els formats –performatius i, des de 2009, gairebé sempre lligats al teatre social i comunitari– com en les temàtiques explorades –sovint vinculades al gènere i amb una forta càrrega política i social.

Entre les citacions de l'inici, Galán dona una clau de lectura per a la seva fantasia distòpica: “Tota predicció és, principalment, una reflexió sobre el present”. Són mots de Jacques Attali, una de les grans fonts d'inspiració de la peça, per assenyalar que allò que es dibuixa per al futur no és només un advertiment sobre el que podria passar. Es tracta també, com s'esdevé sovint en l'obra de Galán, d'una reflexió sobre les formes d'opressió operatives en el present, com l'auge de la gestació subrogada, el poder decreixent dels estats enfront de les potències econòmiques, o la pressió per mantenir un cos bell i actiu.

Contra aquestes tiranies, Galán imagina formes de resistència possibles. Fer-ho implica pressuposar sempre una opressió prèvia, i entendre que l'única manera de desfer una mica la seva grapada és fer-hi oposició, contravenir-la. Per això les resistències que es proposen aquí no demanen sortir del sistema –el món totalitari de l'obra ho fa gairebé impossible, i potser en això s'assembla al món actual– sinó actuar *des de dins*. Així ho fa la mare biològica de la protagonista, Lilianne, que opta, no per abandonar la seva ocupació com a mare gestant, sinó per repensar-la, posant-hi al centre els seus drets com a mare i el vincle benefactor que s'estableix amb el nadó. Gràcies a la seva lluita, les dones que exerceixen la gestació subrogada guanyen radicalment en termes de drets.

Les quatre accions de resistència que duu a terme la seva filla, per altra banda, s'enuncien com a oposició a un control tan acarnissat que arrabassa als humans allò que de bon principi semblaria més

diffícil de prendre: la infància, la creació de lligams, la capacitat de parir, el fruit de les pròpies mans, el pensament lliure o el retorn de les despulles mortals al cicle natural. Contra aquesta violència aclaparadora, imaginar la resistència significa ballar al caire del deliri, del sinistre, de l'escatològic i del tabú: és a dir, anar a buscar, costi el que costi, allò que ha quedat relegat als marges de la representació. Així s'esdevé a l'escena del part, que no només explora un desig sexual femení tradicionalment invisibilitzat als escenaris, sinó que a més l'entremescla –transgressió suprema– amb la maternitat fisiològica i el seu aspecte escatològic. En aquest passatge, Galán deixa entreveure la influència dels feminismes, en especial els de la diferència –pensem en veus com les de Casilda Rodrigáñez o les que difon Maria Llopis al seu volum *Maternidades subversivas*– i apunta la convicció que, en un món on les cures no es prioritzen i el vincle de les mares amb els seus fills es limita, resulta molt més fàcil imposar un règim individualitzador, competitiu i productivista.

A aquesta realitat, la protagonista hi oposa un part plaent i lliure de complexos, però també el fet de caminar, seguint les rutes que marca el sistema per posar-se en forma, per entregar-se a una activitat força menys productiva, pròxima a la divagació i la contemplació. Les dues últimes accions de l'obra són encara més radicals: fent-se eco de les reflexions del filòsof francès Jean Baudrillard, Galán proposa la resistència des de dins d'aquella que, conscient que és concebuda com una mera fitxa de producció, decideix sotstreure's al sistema, per incapacitació i finalment per mort, per tal de no donar allò que s'espera d'ella –i ho enuncio en femení, com fa la protagonista al llarg de l'obra.

Els tipus de resistència que aquí se'ns presenten s'oposen a un món distòpic que té massa punts de contacte amb el nostre perquè l'ignorem. Cal no badar, com adverteix l'autora a la dedicatòria i, per donar-nos alè, invocar les paraules de la Lilianne, que són tot un programa per a futures resistències: “cura, reciprocitat, contemplació, decreixement... Lluita ferotge!”.

Adriana NICOLAU

Becària predoctoral d'Estudis d'Arts i Humanitats
Universitat Oberta de Catalunya

Accions de resistència

Accions de Resistència és l'adaptació per a l'escena del text Breu història del futur / Autoficció de Marta Galán Sala, llegit el 24 d'octubre de l'any 2016 al Torneig de Dramatúrgia del Festival Temporada Alta (Girona). L'adaptació del text que teniu a les mans es va fer especialment per a l'actriu i documentalista Susanna Barranco. Durant el període d'assaigs, es va decidir que algunes dades biogràfiques de la Susanna, i també la seva tasca com a documentalista, formarien part de la posada en escena. D'aquesta manera, la reflexió sobre el futur es feia present (i es feia real) a través de llenguatge documental i de l'autoficció. La proposta escènica combina el text, l'acció performativa, la música en directe del bateria Cristian Mira i la projecció de fragments de vídeo on diferents experts reflexionen sobre la gestació subrogada, el fenomen del running, la gestió de la mort o la creixent precarització en el mercat laboral. Aquesta versió es va estrenar a la Nau Bostik de Barcelona el mes de desembre de l'any 2018 amb la següent

Fitxa artística

INTERPRETACIÓ I DIRECCIÓ	Susanna Barranco
TEXT I ASSESSORAMENT EN LA DIRECCIÓ	Marta Galán Sala
ASSESSORAMENT D'INTERPRETACIÓ I AJUDANT DE DIRECCIÓ	Núria Badia Pasqual
VÍDEO DOCUMENTAL	Susanna Barranco
ASSISTENT DE VÍDEO DOCUMENTAL	Txell Cas
POSTPRODUCCIÓ DE VÍDEO	Juan Morales
BATERIA I SO	Cristian Mira
DISSENY D'IL·LUMINACIÓ	Ana Rovira
COMPOSICIÓ PER A PIANO	Jofre Horta
BASE MUSICAL DEL TEMA DEL PART	Asow
BASE MUSICAL DE QUÀIETS	Amat Mira
PRODUCCIÓ	Cia. Susanna Barranco

Amb el suport de Musické i l'Osic (Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural)

SUSANNA.— Estem tancant portes. Trenta segons i comencem. Som-hi? Ana, recorda que vas apagant els llums de sala i llavors entra el meu focus, el de la càmera, d'acord? Reviso l'enquadrament. Un segon, ajusto. Està bé. Cristian, quan l'Ana apaga els llums de sala, abans que pugui la intensitat del focus de càmera, entra el so; la baqueta que frega el plat. Comencem, doncs? Compte enrere des de cinc. Cinc, quatre, tres, dos, u... gravant!

Fosc. So de la baqueta fregant el plat de la bateria. Càmera en directe. Pla mitjà de la Susanna projectat a la pantalla.

Em dic Susanna Barranco i vaig néixer per gestació subrogada l'any 2013 a la ciutat de Mont-real. Els meus pares d'intenció em van portar aquí, a Barcelona, i amb ells he viscut fins que he tingut vint-i-un anys. Sé que van pagar per mi prop de 120.000 euros. 120.000 euros per poder-me tenir a casa, amb ells, als seus braços. Avui és vint-i-quatre d'octubre de l'any cinquanta-quatre (any 2054 del segle XXI). El bacallà i la tonyina vermella, extingides. Més de deu mil espècies animals i vegetals, extingides. La naturalesa, subjugada. Han desaparegut, seguint aquest ordre: els serveis públics, després la democràcia, i, finalment, les nacions i els estats. Totes les nacions i tots els estats. Ex-tin-gi-des. Assistim a la imposició d'una economia planetària extrema en què el capitalisme, el mercat sense democràcia, campa al seu aire. La marxa triomfal dels diners, l'última expressió de l'individualisme, és ara l'única llei del món. Cada minut de la vida s'ha convertit en una ocasió per produir, intercanviar o consumir valor mercantil. Els consumidors segueixen sent els amos i els seus interessos estan molt per sobre dels interessos dels treballadors. Neixes i, de manera inevitable, ja estàs situada en un dels bàndols. O tens l'estatus del "consumidor" i compres temps: compres entreteniment, serveis educatius, compres xips d'autocontrol mèdic, assegurances per a la teva la llar, el teu cotxe, la teva vida; compres fills (descendència), viatges exòtics, compres una hamburguesa al Glovo mentre folles, compres experiències exclusives de quasi-mort, compres sabbilles esportives, entrades per a espectacles multitudinaris, compres gimnasos, vols interplanetaris, compres silenci i soledat... O bé et quedes a l'escala inferior, la del treballador; aquell que sosté el siste-

ma de producció però no té ni el temps ni els recursos per consumir totes aquestes coses, però sí per desitjar-les. Desitjar tenir allò que té l'altre. Benvinguts a l'Hiperimperi de l'Ordre Mercantil!

Entra so de bateria.

La Susanna situa la càmera al costat del tronc que hi ha al lateral dret de l'escenari. Col·loca l'àlbum de fotos damunt el tronc i deixa fixat un pla de la primera fotografia de l'àlbum familiar. Encara no veiem aquesta imatge a la pantalla.

Carrega les branques de l'arbre i les col·loca al costat del tronc. També una destal, uns guants de cuir i unes ulleres de protecció laboral. Comença a talar a cops de destal una de les branques. Col·loca la primera branca al tronc.

Mentre realitza les accions anteriors, a la pantalla van passant dades sobre el futur proper que descriu Jaques Attali al seu llibre Breu història del futur, amb un format semblant al que tenen els crèdits d'una pel·lícula.*

Canvi de senyal de vídeo: de vídeo pregravat a càmera en directe. Veiem el primer pla de l'àlbum familiar de la Susanna.

Fotos i 2: Aquesta soc jo a la plaça de Catalunya, quan ja feia un any i mig que havia arribat a Barcelona. En aquesta d'aquí potser soc una mica més petita.

Foto 3: Aquesta és la Lilianne, la meva mare d'úter. A Mont-real.

Foto 4: Aquests són els meus pares d'intenció, el Paco i la María.

Foto 5: Això és als banys de la Barceloneta, amb la meva mare d'intenció.

Foto 6: La Susanna pujada dalt d'un arbre. No es diu res.

Foto 7: Aquesta és la mama Sofia, al Barrio Pescadería, la Chanca, el barri dels pescadors a Almeria, on m'enviaven a passar temporades llargues a l'estiu.

---

* Vegeu pàgines 33-34.

Foto 8: Amb el Rei Gaspar al Corte Inglés...

Fotos 9, 10 i 11: La Susanna dins una tenda de campanya. La Susanna de ballarina. La Susanna menjant. No es diu res.

Foto 12: Amb la Lilianne i el meu germà d'úter, el Sergi, que també viu a Barcelona.

Tinc germans d'úter repartits per tot el planeta. Chicago, València, Boston, Ginebra, Lille... Aquest és el Tony, a Boston, amb la família Smith. Va ser justament a partir de l'embaràs del Toni, l'any 2016, que la Lilianne va començar a imposar les seves condicions a les empreses de gestació subrogada per les quals treballava. I va començar a exigir: U, primera condició: ella era la mare. És a dir: no era un ventre de lloguer. Ella era la mare i així havia de constar en el contracte. Dos: exigia viure de ple dret amb el nadó a casa dels pares d'intenció i això suposava: U: parir amb magnificència les criatures, alletar-les i criar-les fins que estaven connectades a la vida més enllà del seu cos, a la vida "altra", deia ella, a l'altra vida (amb tres, quatre, cinc anys, amb divuit, de vegades, depenia de cada nen o nena) i, darrera condició: canviar de família. Seguir treballant. Donant la vida. Repartint amor i vida, la Lilianne... La Lilianne lligava la figura de la mare d'úter amb la figura de la dida i li posava un preu molt alt. Generava una nova forma jurídica que assegurava la permanència de la mare d'úter en una casa, una família, una feina, durant quatre o cinc anys, com a mínim... I, a poc a poc i de manera imparabile, a mesura que la nostra mare d'úter avançava amb els seus experiments uterins i de criança, les empreses de gestació subrogada de tot el planeta van haver de modificar les clàusules dels contractes, perquè cap dona, llavors, volia acceptar la subrogació si no era en les condicions que exigia la Lilianne. I així va continuar, any rere any, fins que el cos li va dir prou. Fins que els ossos, els òrgans, el cervell li van dir prou. Com una esportista d'elit, la nostra mare!

Acció càmera: La Susanna filma imatges fotogràfiques de diferents famílies en blanc i negre on sempre surt la Lilianne amb un nadó als braços.

I, molt important, darrera condició: no estava prohibit que la Lilianne i tots els seus fills d'úter ens trobéssim sempre que volguéssim a qualsevol lloc (o no-lloc) del planeta. I això era el que naturalment passava: que quedàvem sovint tots plegats per celebrar aniversaris, funerals, fer festes, costellades... És precisament en aquestes reunions familiars on va néixer La Resistència.

Entra so de bateria. Acció de tala amb la dextra i col·locació de la segona branca. Confessió íntima (a micròfon, gairebé xiuxiuejant).

Any cinquanta-quatre. Vint-i-quatre d'octubre de l'any cinquanta-quatre (any 2054 del segle XXI). Treuen els teus fills de la panxa amb un bisturí esmolat i màquines que costen una milionada en quiròfans de luxe. Et pressionen amb la data de part; et posen una data de part com qui posa data de caducitat a un iogurt o a una safata d'escalopes marinades a l'estil Thai. Et fan sentir talossa i incapaç en un moment excepcional de la vida que hauria d'assemblar-se a una festa, un banquet, una bacanal. Es fan amos del teu cos engruixit, de la teva voluntat, desconfien de la teva capacitat natural d'expulsar criatures i et pugen a lliteres de quiròfan com si fossis un tros de carn amanit pel tall. Pagar perquè facin amb el teu cos el que els vingui de gust. Pagar perquè et prenguin el moment més al·lucinant de la vida.

PRIMERA ACCIÓ DE RESISTÈNCIA **PARIR AMB MAGNIFICÈNCIA**

Vídeo introductori.

Em pessigo els mugrons. Un amb cada mà. Així: amb el dit polze i l'índex i em grapejo els pits de dalt a baix. Li dic a la meua parella, si la tinc al costat (i la tinc) que me'ls toqui, els pits. Que els xumi, els llepi, els magregi... que recorri la panxa grossa amb les mans i baixi fins al cony; que passi tot seguit, amb destresa i cura, els dits tous pel forat tibant del cony i que llisqui la llengua aspra

i en punta entre l'orifici vaginal i l'anus. Que llepi justament allà. Que s'entretengui justament allà, que amanyagui amb dolçor aquest tros: el perineu. Perquè aquest espai entre l'orifici vaginal i l'anus, el perineu, serà determinant per tal que el nadó arribi a aquest món sense que calguin cullerots o espàtules. Fòr-ceps. I per això necessito estar al màxim d'oxitocina. Totes les hores que duri el part necessito estar al màxim d'oxitocina. Així que mentre estic encara a casa i ningú s'ha desvetllat, aprofito i em toco jo mateixa. Em toco al sofà, a la cadira de l'ordinador fent-la girar, a la banyera mentre poso el cony sota el raig de la dutxa, al llit gran, al passadís a quatre grapes, recolzada contra la paret a la gatzoneta... em toco i canto. Inspiro, expiro, em toco i canto. Taral·lejo.

Entra base musical. La Susanna canta.

Quan trenco aigües, desperto tota la família fent guirigall. Els dic que ho cridin per la finestra fins a esgargamellar-se: Que comenci la festa! Feu sonar les campanes! A la casa de la buguenví·lia ja estan de part! De seguida entren els veïns i les veïnes a borbollons per les portes obertes. Els dic, també, ja ho saben de la primera vegada, que em toquin amb delit, que em besin i em llepin el perineu, que em pessiguin fluixet així els mugrons... Oxitocina! La vull tota, l'oxitocina! Ens engresquem i les contraccions cada vegada són menys espaiades, van molt ràpides! Llavors sento que el petit em surt; que ja surt, com un cagarro. Pujo al cotxe mig despullada i taral·lejo forçant l'expiració. Així. Li dic a la meva filla gran: *mira, mira com canto*. D'això, segur que ella se'n recordarà sempre, de com vaig cantant al seient del davant de camí cap a l'hospital. *Canto per fer baixar el diafragma*, li explico. *Acompanyo el moviment de la contracció i així tot pesa cap avall, cap a la terra. Com quan fas caca. Saps que sempre et dic que, si no surt la caca, cantis? Doncs és exactament el mateix*. I ella fa que sí amb el cap i em diu que ho faig molt bé, que semblo la Janis Joplin o la Patti Smith. Abans d'entrar a l'hospital pregunto a la meva filla gran si em vol acompanyar i veure el part fins al final. Em diu que no, que m'espera a fora jugant al parc, que entrarà més tard, quan el cagarro ja estigui fora. Ha, ha, ha. Em pixo de riure. De veritat, em pixo de riure a la porta de l'hos-

pital. Sembla que siguin les aigües (dissimulo) però m'estic partint la caixa i no paro de pixar. Quan arribo a l'hospital li dic al noi que hi ha a la recepció que estic de part. Em diu: *seguí, seguei aquí un moment, que busco el seu historial*. I jo li dic que un moment que m'haig d'ajupir. I em poso a la gatzoneta al seu costat i li dic: *toca'm els mugrons, xaval*. I el noi, que és un noi jove d'uns vint-i-vuit anys, es posa com les cabres i amb les mans lívides i toves d'administratiu de vint-i-vuit anys m'agafa per darrere i em remena els mugrons amb cura i s'ajup com pot per llepar entre l'orifici vaginal i l'anus. *És justament aquí* –li dic– *sí, perfecte!* I em quedo una estona més allà, deixant fer a l'administratiu... a la meva parella li dic que em besi aquí, al coll, que em xucli el lòbul de l'orella i que passi la llengua per dins. M'estic posant a cent d'oxitocina! Brolla que dona gust, l'oxitocina! Litres d'oxitocina a tota llet per les artèries plenes. *Anem molt bé*, penso. *Anem molt i molt bé*. I quan arriben les auxiliars i les llevadores a posar-me les corretges per monitoritzar les contraccions els dic que no fa falta, que les contraccions no tenen aturador, que em surt l'oxitocina per les orelles, que em vessa, l'oxitocina, que mireu quina olor fa pertot arreu d'oxitocina, que hi tinc fuites, que no paren les contraccions i que el que vull ara mateix és empènyer. I una de les llevadores (majestuosa, bella. Alba, es diu. Lletosa, gallega) em diu que no, que no empenyi, que és impossible que estigui a la fase de l'expulsiu, que acabo d'arribar a l'hospital! I jo li dic que sí, que em surt, que l'expulso. I ella em diu: *a veure?* I m'obre de cames damunt la taula de l'administratiu i, és clar, tu ja estàs allà. Has començat a apuntar la coroneta i el perineu em cou com una ferida oberta... Agafó els dits de les llevadores i me'ls fico a la boca. Succiono, mossego els dits i recorro amb l'altra mà el perímetre tibant del forat del cony... empenyo una darrera vegada i ara sí! Se'm buida la panxa i ofego un crit. Si crides, la força s'esmuny del cos. Si t'empasses el crit, la força et pren el cos. Em faig caca damunt la taula de l'administratiu i veig com surt sencer el teu cap, els omòplats, la resta flonja del cos cobert de sang i greix blanc, com el d'un cabrit. I llavors em deixo caure a la cadira de l'administratiu amb les cames obertes damunt la taula i ric amb una riallada sorollosa. Ets bell i diminut i estic fli-pant. Ara només fa falta que tu també em xumis els mugrons! Però

no cal ni que t'ho demani, perquè és la primera cosa que fas: t'enfiles fent força amb les cuixetes tacades de meconi (de caca; la teva, de caca) i t'aferres a la meta amb els dits petits i les ungles esmolades. Llavors col·loques la llengua còncava damunt el mugró i xumes amb desig. Les contraccions de l'úter buit tornen a activar-se i la placenta empeny el perineu a batzegades per sortir també... I jo sento que, si aquest festival no para, em moriré de plaer aquí mateix. D'una aturada cardíaca. Una síncope, un sobrecor. Quina paraula més bonica, aquesta, no? Un so-bre-cor! Beso les llevadores i l'administratiu (que està flipat i amb els ulls oberts de bat a bat, plorosos). Els abraço i els estrenyo mentre tu xumes del meu pit i els dic que em vull quedar una estona amb ells, a la recepció; que els deuré gratitud la resta de la meua vida i que ara només necessito un llençol net per abrigar el nadó. Que no necessito res més que això... Que ha estat la millor experiència sensual i sexual de la meua vida, que ho repetiré tantes vegades com em sigui possible. Amb la mateixa consciència, la mateixa determinació.

I així ho va fer, la Lilianne, cinc vegades més des de l'any 2013, l'any que jo vaig néixer. I així també ho he continuat fent jo. Cada vegada. Cada part. Lluita ferotge, lluita ferotge.

*Acció amb la destrat. Tala una nova branca i la col·loca a l'arbre.
Col·loca la càmera en directe amb trípode en un altre punt de l'escenari de tal manera que el públic quedi al darrere i que, lentament
—per efecte de la il·luminació—, vagi apareixent mentre ella parla.
Càmera en directe: pla tancat de la Susanna.*

Avui, ja ho he dit abans però cal recordar-ho, és vint-i-quatre d'octubre de l'any cinquanta-quatre (any 2054 del segle XXI) i, com cada any, els meus germans i les meves germanes d'úter ens reunim a qualsevol lloc (o no-lloc) del planeta per tal de recordar la Lilianne i posar-nos al dia sobre les noves accions de La Resistència. Els set fills de la Lilianne, set fills nascuts de set parts magnífics, formem part d'una societat secreta que lluita, des de l'any 2033, contra l'ordre mercantil. De fet, avui, vosaltres, els que heu vingut aquí, en el moment que heu acceptat portar els vostres cossos fins aquí i trobar-vos amb els altres, braç a braç, de costat, reunir-vos, ja

sou un perill, ja comenceu a ser una mica La Resistència... Avui, vint-i-quatre d'octubre de l'any cinquanta-quatre (any 2054 del segle XXI), a Catalunya, si no pagues una assegurança mèdica, una microassegurança (depenent de la teva classe social, és clar) no aniràs al metge en la teva punyetera vida. Si no vigiles la teva salut, si no et ceneixes a les normes, si no practiques *running*, *step*, *kangoo*, *zumba*, *spinning*, si ets vulnerable, neurastènica, fumadora, bevedora, malversadora, tendent a la depressió o als pensaments negatius, si no te'n surts, vaja, quedes exclosa (o exclòs) del sistema i el sistema no t'acull. No et volen, les asseguradores. Et converteixen en una inútil per a la vida mercantil, en xusma... Els *quàiets*, ens diuen. Aquells que no acrediten l'augment del seu rendiment. Els que baden, divaguen, rumien, pul·lulen... Els *quàiets*. Tu i tu, i tu, tu no, tu sí, tu també, tu, tu i jo. Els *quàiets*.

Entra base musical. La Susanna canta.

Bada, rumia, pul·lula... Ets un *quàiet!* Pensa en espiral, fes espirals. Endinsa't al bosc. Pastura pels prats. Sempre en espiral. Pensa en espiral. Ets un *quàiet*. Treu-te els xips, descontrola. Perd el fil, embolica't. Contempla, decreix. Tingues cura. Rumia, pul·lula, estima. Ets un *quàiet*. Estigues aquí. Present. Ets un *quàiet*.

SEGONA ACCIÓ DE RESISTÈNCIA CONTEMPLACIÓ, DECREIXEMENT, CURA

Vídeo introductori.

Avui surto a caminar. Fixeu-vos bé que dic "caminar". Avui no sortiré a córrer, no, sortiré a caminar. Deixo a casa els computadors de pulsacions, desconnecto de la xarxa els implants que informen sobre el consum calòric de la meva activitat; sobre el temps destinat, malversat, a complir la normativa planetària que m'obliga a "estar en forma" i surto a caminar. Avui jo no vull "estar en forma", avui només surto a caminar. Vull ser una dona

cansada; una dona neurastènica i flonja que camina. Una dona petita i derrotada que camina i s'atura per recuperar l'alè i mirar astorada el paisatge. Surto a caminar amb l'única esperança de ser només això: una dona petita i derrotada que camina. Sense fites, fatigada. Surto a caminar amb esperança plena per fer un passeig i estirar les cames. Surto perquè vull que el sol em fregui les galtes i que l'aire del matí m'aclareixi les idees. Surto a caminar perquè el fred i la boira m'amarin la roba fins al moll de l'os. Surto amb l'única esperança de rebre contra el cos ràfegues de vent porfidiós que m'ensordeixin i estols d'ocells xisclaires fent tómb i descensos bojós. Surto només per això: per caminar sobre la terra tova i embrutir-me les cames de fang fins als genolls. Surto esperançada de veure i gaudir el que un dia vaig poder veure i gaudir: un munt de nens cridaires enfilant-se als arbres i vaques lleteres grasses pasturant al seu aire i males herbes descomunals creixent fora de lloc. I esbarzers, amb punxes, i troncs rebentats per la riuada. Surto amb l'esperança de trobar algun penya-segat accessible des d'on llençar pedres i escopinades, amb l'esperança que encara quedi algun barranc perillós i acinglat que no estigui protegit per càmeres de seguretat, tanques o filats. Un penya-segat accessible des d'on poder desaparèixer d'un salt i sense testimonis. Un penya-segat per despenyar-se. Surto amb esperança plena i em trobo amb el mateix de sempre: les mateixes indicacions alarmants, els rètols lluminosos informatius encenent-se i apagant-se a plena llum del dia, la carretera biològica protegida i les vies ràpides arrasant tots els paisatges. Havia sortit amb esperança plena i no aconsegueixo evitar els controls rutinaris d'identitat, massa corporal, ritme cardíac o nivell de sucre a la sang. Havia sortit a fer un tomb amb esperança plena per caminar al meu aire i m'he trobat amb indicadors de velocitat màxima i dades estadístiques sobre la densitat del trànsit i, a cada minut, insistentment, el còmput de morts a les carreteres amb noms i cognoms, quin mal gust! I entrevistes a les famílies a totes les pantalles, i imatges de cotxes estimbats... i a tot volum, sense treva, missatges ensordidors per megafonia sobre la previsió meteorològica. I recomanacions morals onejant als fanals. I cadàvers de dones i homes morts per fred als bancs dels parcs, o escampats per terra, enmig

de la multitud que corre... I aus fastigoses picotejant indistintament els ulls dels morts i els dels gossos. I *els que corren* esquivant entrebancs, cadàvers, carn malmesa... Havia sortit amb esperança plena només per a caminar i estirar les cames i ha calgut oposar una resistència ferotge. *Sempre caldrà oposar una resistència ferotge*, havia dit la Lillianne abans de morir. Mireu, a mi deixeu-me allà dalt, en aquella clariana del bosc, ben amunt, que hi toca el sol i no passen els caçadors, i injecteu-me, si us plau, tota la morfina de cop, sense miraments. Vull tenir el temps suficient, però, per acomiadar-me abans de vosaltres. Acomiadar-me de vosaltres amb plenes facultats mentals. Abraceu-me un per un i digueu-me a cau d'orella una paraula clau, cadascú la seva. Una sola paraula. Un mot màgic, el vostre mot màgic de comiat, i deixeu-me allà dalt perquè pugui descansar a la intempèrie. I després torneu eufòrics i compresos pel vessant sud del bosc sense mirar enrere i, sobretot, continueu sense mi la lluita ferotge. No doneu treva, no desistiu: cura, reciprocitat, contemplació, decreixement, cura, reciprocitat, contemplació, decreixement, cura, reciprocitat, contemplació, decreixement, cura, reciprocitat, contemplació, decreixement... Lluita ferotge! Lluita ferotge!

La Susanna tala en silenci i col·loca una nova branca. Primer pla (cada cop més tancat) de la Susanna a càmera.

Avui, cal que ho torni a recordar perquè no ho oblideu, és vint-i-quatre d'octubre de l'any cinquanta-quatre (any 2054 del segle XXI). Des de l'any 2016 la indústria farmacèutica controla la totalitat de les llars, les escoles, els esplais i els centres de menors. El medicament (el dopatge, la metamfetamina) se subministra en dosis variables a tots els nens i nenes majors de tres anys, estiguin o no escolaritzats. El medicament aconsegueix controlar a la perfecció els impulsos infantils: violents, llibertaris o sexuals... perquè els nens i les nenes eren un problema gruixut que calia solucionar; els nens i les nenes tenien una tendència natural al descontrol i utilitzaven la seva saviesa innata per a tasques no gens importants. *Tasques banals*, deien, com jugar a fer cabanes al bosc, enfilarse als arbres o inventar-se cançons verres. I per això calia eliminar-los,

neutralitzar-los, deien. A partir de l'any 2018, a la ciutat de Barcelona, es van extingir definitivament els nens i les nenes. Ja havia passat abans a Filadèlfia, Salem, Tòquio, Singapur. Havia passat a São Paulo, Medellín, Sidney, Hong Kong. Extingits. Desitjats, comprats, medicats i després eliminats. Absurd. Com els dinosaures, el bacallà, com la tonyina vermella. Ex-tin-gits.

Jo vaig deixar de ser nena, com molts altres nens i nenes, a l'edat de cinc anys i mig. No és que deixés el cos de nena; diguem que jo seguia sent una nena amb cos de nena, però la meva ànima de nena es va evaporar com s'evapora un líquid que bull sense aturador... El medicament va aconseguir que els nens i les nenes vulnerables, els desatents i somniadors, els hiperactius i els replicaires, desconnectéssim radicalment del nostre desig, de la nostra ràbia, la nostra tristesa, de la nostra no-conformitat, d'allò qualsevol que impedís la nostra adequació a les normes, el nostre rendiment efectiu.

TERCERA ACCIÓ DE RESISTÈNCIA SABOTATGE

Vídeo introductori.

Acció: La Susanna puja dalt de l'arbre. S'encén moltes cigarretes en una mà. En l'altra. Fuma en silenci.

M'ho menjo tot, m'ho foto tot, m'ho bec tot, m'oposo a tot. Xisclo, m'enrabo, blasfemo i després descanso. Deixo de fer. Em deprimeixo i ploro i tot alhora i m'engoleix el lit. Col-lapse total! Soc bevadora, fumadora, inadaptada, depressiva, neurastènica, desafiant, desatenta, propensa a la baixa autoestima, als pensaments negatius, vulnerable, mandrosa, descontrolada, inepta. No apta. Fumo per agafar aire! Fumo per poder respirar profundament quan em vingui de gust! Xucló la cigarreta i agafo aire. I no passa res. Ningú no n'ha de fer res. Faig amb el meu cos el que em ve de gust. Pateixo tots els símptomes de les malalties neuronals pròpies del segle XXI i us els brindo. És el que hi ha. Us ho mengeu amb patates fregides, col-le-

gues! Un dia, mentre estic davant la meua màquina a la fàbrica (doncs sí, encara queden fàbriques a Catalunya, i tant! Una filla de mare d'úter pot no ser de classe alta i treballar en una fàbrica, doncs sí) començo a menjar-me un per un els objectes que fabrico. Les peces petites, me les empasso. Les grans, les queixalo. L'encarregat s'acosta i em diu que estic aturant la cadena de muntatge, que m'obrirà un expedient. Llavors jo començo, davant dels seus nassos, a menjar-me un per un els dits per les puntes toves. *M'ho menjaré tot fins al moll de l'os. Voraç, amb la fam d'un mort. Desapareixeré mos a mos i ja no hi haurà volta enrere!* I us imagino també a vosaltres, lentament, a queixalades, esmicolant "la cosa", les vostres coses, cadascú les seves "coses": els objectes, les idees, els serveis que produïu, allò qualsevol que gestionen els vostres caps, la vostra força mecànica de treball, allò qualsevol que us treuen puntualment de les mans, del cervell. I us imagino mastegant les peces repetides que fabriqueu, els braços de les nines, els ulls ovalats de cristall groller, els encaixos, els tints negres càustics, les granadures, el cotó acabat de collir, el liti, les pedres de la pedrera, les tones de cereals, les paraules, les imatges, les idees... El vostre temps, tic-tac, tic-tac. La vostra vida, tic-tac, tic-tac. I us imagino començant a queixalar per aquí, per aquestes parts dures, per seguir després amb les parts més toves: les puntes dels dits, l'empremta dactilar, les ungles, les falanges distals, les medials, les proximals, els carps, els metacarps, l'avantbraç fins a l'aixella, fins a la jugular. Queixalar i tallar en sec per la jugular. Desaparèixer tots, un per un, darrere la nostra pròpia boca. Conservar només la boca per tal que la boca pugui cridar. Morir sense cos a plena veu. Prendre-li al sistema allò que el sistema necessita: les mans, els braços, els ulls, els ossos, els nostres cervells. Quedar-nos només boca esgargamellant-se. Blasfemant. A cor què vols! Menjar-nos la producció i menjar-nos el cos! I deixar-los sols amb els seus béns mobles i immobles, els seus torns, components, la seva alta tecnologia, les xemeneies fumejants, els seus mitjans de producció monopolitzats, les seves indústries, sales de concert, museus, editorials, teatres, vernissatges... Quan surto de la fàbrica (ja molt tovida, baldada) m'arrenco un per un els mesuradors i els autovigilants que em queden sota la pell i m'enfilo a l'arbre més alt del recinte industrial (em costa localitzar un arbre de més de tres

metres al recinte industrial, però no m'importa: pujo a tres metres de terra i ja no baixo més). No penso baixar d'aquí mai més. Com el Baró Rampant, Cosimo. Em quedo a viure aquí, toлива, a l'arbre esquifit del recinte industrial, i sobreviuré menjant branques, fruits, aigua de pluja (si ens en deixen, de pluja), sol (si encara ens el deixen, el sol). Sota mínims. Respirant, menjant i cagant, com un escarbot. Sota mínims. Em quedaré a viure toлива a l'arbre esquifit del recinte industrial i no per evitar l'autoritat i els comportaments preestablerts, sinó per evitar la pressió del rendiment; aquesta manera immunda que tenen tots ells de passar-nos la responsabilitat de poder! Aquest positivisme naïf! Jo no puc poder més. No puc poder més. *No, no, no, I can't!! No, no, no, we can't!!* Aquesta és la meva neurastènia i us l'ofreno. Aquesta és la meva vulnerabilitat i us l'ofreno. Aquest és el meu espant i us l'ofreno. Aquesta és la meva manera de posar punt final. Pareu màquines, hòstia puta! Pareu les fotudes màquines d'una vegada, indignes, usurpadors, voltors, negrers, amorals, inhumans, xusma!! No podem poder més. No volem poder més. Em quedaré aquí, només boca dalt d'aquest arbre esquifit! A crits, esgargamellant-me! No, no puc, no puc poder més! No, no puc, no puc poder més! No, no puc, no puc poder més! No, no puc, no puc poder més! No, no puc, no puc poder més! No, no puc, no puc poder més! No, no puc, no puc poder més!

La Susanna crida dalt de l'arbre. Solo de bateria mentre ella crida. El Cristian es deixa anar. Molt. Toca fins a esgotar-se. La Susanna baixa de l'arbre i atura el Cristian com pot. Té cura d'ell. L'abraça. El besa. Entra vídeo pregravat d'entrevista a la CNT.

L'altre dia em va convidar un amic a casa seva, a un sopar, amb més gent, és clar, i em va presentar un tio així d'entrada molt interessant: doctor en sociologia i director d'una càtedra sobre noves formes d'explotació laboral, i, per començar a establir conversa, doncs com passa sempre, oi?, busques un *link*. I jo li explico, llavors, que soc documentalista i que acabo de fer una entrevista a un tio de la CNT i no sé com va anar la cosa que, parlant d'explotació laboral, arribem al tema del poliamor... Ell m'explica que és poliamorós i que està esperant el seu primer fill i jo, amb aquest afany que de vegades

tenim per definir-nos, li dic que jo no, que no soc poliamorosa i que tinc dos fills amb el Cristian, el meu *xurri* des de fa 18 anys. I no sé com va anar que, de sobte, *así de sopetón*, el tio m'esclafa contra la paret i em repeteix a l'orella *cuerpos, cuerpos, otros cuerpos*. I jo que miro de treure-me'l del damunt i ell que segueix magrejant-me i xiuxiuejant *cuerpos, cuerpos, otros cuerpos*, així en plural, com qui col·lecciona sabates noves o rellotges i ulleres de marca. I jo que li dic *vamos, hombre, tira palante* i el porto fins al balcó a empenyes, a clatellots. I el faig mirar cap a baix. Un cinquè pis. I li dic: tira't. Va, som-hi. Tira't. Qui et trobarà a faltar? Quants d'aquests *cuerpos, cuerpos, cuerpos* et trobaran a faltar i ploraran la teva mort? Un, dos, màxim tres? I va i, sense complexos, tota digna, li recito de memòria el que diu la Julieta a la tragèdia de Shakespeare: *Jo només vull el que tinc: una bondat tant sense límits com el mar i un amor igualment profund...* Al bell mig del caos i la violència generalitzada, quan ja han començat a rodar caps, la tia va i diu això. *Jo només vull el que tinc: una bondat tant sense límits com el mar i un amor igualment profund*. I llavors marxo cap a casa pensant en el concepte aquest del “poliamor” i, quan arribo, el busco a la *wikipedia*. Que potser m'he posat tota *farruca* i em vull informar... I trobo això.

Text projectat a la pantalla:

Los dos ingredientes esenciales del concepto poliamor son “más de uno” y “amor”, esto es, se espera que más de dos personas puedan, en un mismo tiempo, estar relacionadas amorosamente e involucradas en sus vidas y cuidado mutuo, en dimensiones múltiples. Este término no se aplica a las meras relaciones sexuales sin compromiso, orgías anónimas, pernoctas, amoríos, prostitución, monogamia seriada u otras definiciones populares de intercambio de pareja (*swinging*, en inglés).

Doncs això.

Bateria Cristian. Plat fregat com a l'inici. Pla molt tancat de la Susanna, gairebé només els ulls.

Avui, insisteixo i ho torno a recordar ara que esteu tots aquí, és vint-i-quatre d'octubre de l'any 54. Any 54 del segle XXI. L'esperança de vida assoleix fites inimaginables. Cent vint anys. Tot i així, les persones segueixen morint amb tres, vint, seixanta o quaranta-dos anys, com jo ara mateix... Morir ara mateix, quan acabes de fer els quaranta-dos anys. Morir sense haver-ho previst. Només amb quaranta-dos anys. Sovint passa. El preu dels serveis funeraris arriba gairebé als 40.000 euros i, per manca d'espai, les despulles són eliminades amb sistemes de fulminació làser que, en pocs segons, converteixen els cadàvers en vapor d'aigua. En partícules aquoses, en no-res... La nanociència permet que cada individu visqui amb l'esperança de transferir la seva pròpia consciència a un altre cos. Fins i tot pot tenir un doble, un clon, o el seu propi doble, o còpies dels éssers estimats que ja han mort i que l'acompanyen durant el procés de dol fins que, a poc a poc, acaben esdevenint angoixants, sinistres... L'ésser humà, llavors, fabricat en úters artificials com un artefacte més i condemnat a un traspàs etern de màquina a màquina, ja no coneixerà la mort, ja no podrà morir i això li provocarà una tristesa insuportable.

Quan era petita, l'àvia Natàlia sempre em deia: *tu, Susanna, no pateixis, que jo ja t'estic pagant els morts...* A Assegurances Santa Llúcia. Mensualment. Una quota. I la meva tita Carmen, que estava allà asseguda en una butaca, a l'entrada, em deia, *tú di que sí, Susanna, que nunca se sabe...*

QUARTA ACCIÓ DE RESISTÈNCIA

ACCEPTAR MORIR

Vídeo introductori.

Acció: La Susanna acaba la construcció de l'espai-tomba al costat de l'arbre. Col·loca la càmera. Deixa un pla preparat on veiem la tomba de sorra i branques.

Jo el que vull, que no t'ho havia dit mai fins avui, Cristian, és que et quedis amb mi, al meu costat, i que no deixis de mirar-me,

d'auscultar-me; que et fixis bé en tots els detalls i que ni un sol d'aquests detalls et passi per alt. Vull que siguis la meva llevadora i que ho fem junts. Respirarem tots dos, un al costat de l'altre, i m'ajudaràs a empènyer fins que hagi de marxar. Tingues cura de mi fins al final i no em deixis anar les mans. Fes-te càrrec del meu cadàver amb les teves pròpies mans i enterra'm amb cura al cobert on guardem les bicicletes o al bosc. Que els cucs s'ocupin de la meva pell, la carn, els òrgans. Jo no vull que paguis cap servei funerari que em converteixi en un cadàver qualsevol. Vull ser per a vosaltres un cos estimat en descomposició. Un cos estimat que es desfà, es dilueix, es transforma... Vull que m'enterris al lloc més bonic del bosc on puguin desenterrar els meus ossos els llops i els porcs senglars. Perquè quan comencin a morir les persones pobres com les xinxes i no es puguin pagar l'embalsamador, el cotxe fúnebre, les flors, el taüt... els boscos s'ompliran de cossos estimats en descomposició i em faran companyia. Així que no t'amoïnis, porta'm al lloc més bonic del bosc (on els corbs no m'arrenquin els ulls) i ja està. A un lloc plàcid; no massa transitat però tampoc massa solitari. Porta'm al lloc més bonic del bosc i enterra'm allà amb les teves pròpies mans, a sol i ombra...

A la pantalla veiem ara el plànol que ha preparat la Susanna. Durant una estona ella observa la imatge real de la tomba a l'escenari mentre també veiem la projecció de la tomba a la pantalla. La Susanna abandona l'escenari i deixa la cadira buida i la tomba projectada a la paret.

Canvi de senyal: imatge final del bosc en penombra.

So final de piano.

Lentament a fosc.

Aquestes són algunes de les prediccions del llibre d'Attali** que apareixen a la pantalla:

Explosió demogràfica al planeta. Més de 9.500 milions d'éssers humans habiten la Terra... Tòquio i Bombai superen el límit dels 30 milions d'habitants.

Es comercialitzen milers de productes adaptats al poder adquisitiu de les classes desfavorides. 500 milions de famílies utilitzen el microcrèdit.

El 70% dels ingressos de les classes mitjanes es destinen a la compra de serveis: educació, sanitat i, especialment, seguretat.

El 75% dels nens viuen amb els seus avis i àvies en cases estables i protegides i reben les visites puntuals dels seus pares.

A Occident, la jubilació no arriba fins als 75 anys.

Es multipliquen per 20 els llocs turístics destinats a la meditació, l'aïllament, el silenci i la inacció.

Es calcula que, en tot moment, hi ha més de 10 milions de persones utilitzant el transport aeri.

Desapareixen la totalitat de les superfícies boscoses de Llatinoamèrica, Àsia i Oceania.

La hipervigilància es converteix en el sistema perfecte per controlar persones i mercaderies.

1.000 milions de persones viuen lluny del seu país d'origen o del dels seus progenitors.

Desapareixen més de 5 milions d'hectàrees cultivables sota la pressió urbanística.

** Attali, Jacques, *Breve historia del futuro* (trad. José Pedro Tosaus Abadía), 1.ª ed., Barcelona, Paidós Ibérica, 2007 (Estado y Sociedad).

L'escassetat de matèries primeres potencia la indústria d'extracció de ferro, titani i altres minerals als oceans i a la lluna.

S'aconsegueix reduir de 30 a 4 dies el cicle que va des de la creació fins a la producció i comercialització de productes alimentaris.

El saber disponible (nous llibres, nova música, nous reptes tecnològics...) es duplica cada 72 dies.

Neix el primer nen gestat només en 5 mesos en un úter artificial.

Crisi financera als Estats Units. La seva economia s'ensorra. La seva preeminència desapareix.

El capitalisme i el mercat global guanyen en vivesa, dinamisme, promeses i dominació.

Metges, jutges, soldats i professors es converteixen en assalariats de potents multinacionals del sector privat.

Es presenten les primeres peces de roba plàstica que estan connectades a sensors corporals i ultraconnectades a la xarxa i que informen les asseguradores de l'estat de salut de qui porta posada la peça de roba.

El sector turístic aposta, en un doble mortal, per destins i hotels de luxe situats en òrbita.

Un equip d'empresaris presenta els primers objectes vigilants i autovigilats que substitueixen part de les funcions de l'estat (policia, fiscalitat, civisme, salut, educació...).

La ignorància, l'exposició voluntària a riscos, el malbaratament i la vulnerabilitat es consideren malalties comunes.

Les empreses asseguradores exigeixen que cada treballador vigili i tingui cura de la seva salut, de la seva seguretat personal, que actualitzi els seus coneixements, que protegeixi les seves propietats, que faci esport, que estigui en forma...

Apareixen els primers autovigilants: objectes industrials produïts en sèrie que permeten que cada individu autovigili la seva conformitat a les normes.

S'integren al cos dispositius d'autoreparació que permeten corregir qualsevol desviació de la salut o defecte en les normes del saber i el coneixement.

MARTA GALÁN SALA

Barcelona, 1973

© Andrea Ferrés

És autora de textos per a l'escena des del 1999, artista-educadora i directora de projectes escènics. Entre el 1999 i el 2011 escriu i dirigeix una desena de projectes d'arts escènics amb la seva pròpia companyia, LaVuelta, i posteriorment, en cocreació amb el músic i *performer* Santiago Maravilla, amb qui gaudeix d'una destacada projecció nacional i internacional. Els seus textos per a l'escena estan editats en diversos volums en paper i també en versió digital. Altres directors han utilitzat el seus textos en propostes escèniques; l'any 2015 s'estrena *El Conillet del tambor de Duracell* amb el títol *Conillet*, dirigit per Marc Martínez i interpretat per Clara Segura. L'any 2018 la cia Susanna Barranco estrena el text *Accions de Resistència* amb la participació en la direcció de la pròpia autora. Des de l'any 2009 treballa en projectes on les arts (especialment les arts escèniques o performatives) són eines per al desenvolupament cultural comunitari i/o l'educació artística. En els darrers anys ha treballat en projectes de creació artística comunitària en col·laboració amb l'Antic Teatre Espai de Creació (projecte *La Bellesa* 2016-2019, amb gent gran del Barri de Sant Pere, Santa Catalina i la Ribera), Ajuntament de Barcelona/ICUB i Festival Grec de Barcelona / Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (*Rebomboris* 2018, amb dones migrades treballadores de la llar i les cures del sindicat Sindillar), Veus Gitanes / Centre Cultural Gitano de la Mina i Festival Grec 2018 (*Akana* 2018, amb nens i joves gitanes i gitanos del barri de la Mina), Associació AbaoAQuo, Festival Ingràvid/Figueres, CAET de Terrassa o la Nau Ivanow. Des de gener a març de 2019 ha realitzat un projecte de creació artística comunitària amb dones somalis a la ciutat d'Estocolm en el marc d'una recerca Universitària sobre la prevenció de riscos globals. Al maig del 2019 ha escrit i dirigit un projecte de teatre documental sobre la gestació subrogada en el marc del cicle Verbatim de la Sala La Planeta / Espai Escènic Joan Brossa.

Entre el 2015 i el 2018 col·labora amb el Servei Educatiu del MACBA en la creació de programes que exploren l'art d'acció, la *performance* i les teatralitats dissidents. Des del 2014 imparteix assignatures sobre la direcció d'actors i l'escenificació a l'Institut del Teatre de Barcelona.

És llicenciada en Filologia Hispànica (UAB, 1997), Màster en Edició (IDEC, Universitat Pompeu Fabra), DESE en Arts Escèniques per l'Institut del Teatre de Barcelona (2003) i Màster en Gestió Cultural (UOC, 2012).

EDICIÓ NO VENAL DE LA FUNDACIÓ SGAE
PER A LA PROMOCIÓ I DIFUSIÓ DE TEXTOS TEATRALS OBJECTE D'ESTRENA